

Skillingsvisen om dragonmutter

Melodi: Udi Kampen de Riddersmænd drage.

Udi Kampen Napoleon drager
Med sin tapre, sin stridsvante Hær.
By og Fæstning og Slot han indtager,
Hvor han stævner er Seieren nær;
Fremad, I Kjække,
Bort skal vi strække
Fjenden og øde ham lægge.

Og den Pige, hun sad i sit Kammer,
Han var borte, den elskede Ven,
Ude rasede Sorrig og Jammer,
Hjemme sad hun alene igjen.
Taarerne rinde
Stridt til hans Minde,
Ikke hun Ro kunde finde.

Som Dragon foer han tappert i Kampen,
Fremad stævned han stolt paa sin Hest,
Og hun syntes at høre dens Stampen,
Ak, Gud veed, hvor min Elskte er Gæst?
Hvor gaaer hans Veie,
Hvem skal ham pleie,
Ak, hvorhen skal jeg mig dreje.

Hurtigt kastet hun Skjørtet og Huen,
Og iførte sig Klæder som Mand,
Ikke kurred' hun kjælent som Duen,
Ei hun græd, da hun drog fra sit Land.
Dagen alt heldte,
Da hun sig meldte
Kjækt nok i Franskmandens Telte.

Som Dragon stod hun snart ved hans Side,
Med den Elskede drog hun nu frem,
Mangen Fjende i Græsset mon bide,
Og saae aldrig sit Fædrenehjem.
Austerlitz-Hæder,
Kjærligheds-Glæder
Vandt hun med ham paa de steder.

Men en Dag, som i Kampen de droge,
Traf en Kugle den elskede Ven,
Ned han sank og de Fjendtlige sloge
Escadronen – al Glæde foer hen.
Hun ved hans Baare
Fældte en Taare,
Sørgede for ham saa saare.

Bort hun kastede Hjælmen og Sværdet,
Gik til Danmark som Quinde igjen,
Nu hun staaer her tilbage graahærdet,
Uden Mand, uden Trøst, uden Ven.
Tiderne svinde,
Dog Vennens Minde
Aldrig af Tanken vil rinde.